

2078-30

114621

En nordmanns ord.

Utdrag av Fridtjof Nansens rektortale på St. Andrews

Vi kommer forbi mange korsveier på denne livets reise, og prøven på en marin er hvordan han opfører sig ved hver korsvei. Noen folk kan ikke bestemme sig, de vakler, ønsker å holde alle veier åpne, og idet de alltid ser sig tilbake, ender det med at de ikke kommer noe steds hen. Den reisende av det rette slaget kan overveie vel, men så tar han en vei og holder sig til den; og han vil alltid komme et steds hen. For ham er da den eneste vei den som er foran ham, og der er ingen vei tilbake.

Jeg har alltid syntes den lovpriste «retrettlinjen» er en felle for folk som ønsker å nå sitt mål. La mig fortelle dere en hemmelighet ved slike såkalte heldige foretagender som det kan ha vært i mitt liv, og her tror jeg at jeg kan gi dere virkelig godt råd: Det var å brenne mine båter og bryte broene bak mig. Da kaster en ikke tiden bort med å se sig tilbake, mens en skulde ha nok å gjøre med å se fremover. Det er ikke annet valg for dig eller dine

menn enn frem, du må slå dig igjennem eller gå under.

Ingenting verd å ha i livet nås noensinne uten å våge.

Tenke sig at vi ikke enda er ferdig med disse evindelige kamper og stridigheter mellem de forskjellige klasser i samfundet; at vi enda ikke har mer rasjonelle måter å avgjøre dem på enn brutal makt: streiker og lockouter — og at vi anvender disse våben og stanser arbeidet, endog når det er arbeidsløshet og nød.

Jeg undres ofte på hvad en innbygger av en annen klode vilde si, hvis han kunde kikke ned på oss og se hvordan vi stiller oss her på denne planeten vår. Vilde han kunne tenke sig at det var intelligente vesener på denne jorden?

La oss ta oss i vare for tendenser mot for meget internasjonalisme, mot utjevninger, mot å skape en ensartet menneskehetens familie. Øn-

skelig som det kan være på mange måter, så kan jeg ikke se annet enn en stor fare i det.

dene og å slette ut de karakteristiske forskjeller mellem folk, nasjoner og kulturer, som har gjort livet inter-

ren, da den nye sommer blir født.

Hvis verden er av lage så er det dere som skal sette den i ledd igjen, gjøre den til et bedre sted å leve i, enhver av dere efter sin evne. Som jeg sa før, der er rikelig plass for forbedringer. De gamle slette veiene fører ikke frem lenger, det er på tide å prøve sig i nye strøk.

Vi trenger dere, unge venner, med friske øine som kan se de enkle, elementære ting, ferdige til å prøve nye veier, til å ta farene, og våge det ukjente.

Kipling sier i «Kim»: Gud lar menn bli skapt — — som har lyst til å dra ut og våge livet og opdage nyheter — og idag kan det være om ting langt borte — imorgen om et skjult fjell — og næste dag om noen menn nær ved som har begått en dumhet mot staten. Disse sjeler er meget få, og av disse få er ikke mere enn ti av de beste.

For de fleste av oss almindelige mennesker er livet en seilas fra havn til havn langs en tålelig trygg kyst. Vi utsetter oss ikke for noen store farer. Der er nok av båer og skjær kan hende; men vi har pålitelige kart og kursforskrifter, og hvis noe uventet skulde hende, kan vi alltid

søke inn til nærmeste havn for nat-ten. I det hele en nokså komfortabel og ikke meget spennende tilværelse.

Men hvordan er det med de ting som er verd å gjøre? Den dåd, de mål som er til å leve og dø for?

Nei, om enn mange av oss må finne sig i den, så er ikke kyst-seilas efter vår rases smak. Våre forfedre, deres og mine, de gamle nordmenn, de slet ikke fjærestenene. Med sin ukuelige eventyrlyst, satte de sine seil for de fjerne kyster, og ingen frykt for farer kunde holde dem tilbake — det ukjentes dragnin drev dem over sjøen, og det var dem som ledet veien over Størhavet.

Hvis det ikke hadde vært for vår rases eventyrlyst, hvor forskjellig vilde ikke historien ha formet sig, og efter min mening vilde forskjellen ikke ha vært til det bedre.

Gårdeiere!

Vi utfører alt bygningsarbeide. - Reparasjoner og nybygg.

Telefon 30 942

Langvatn og Johansen

Økende bydannelser, ensartet opdragelse, den hurtige forbedring av transportmidlene og kommunikasjo- nene truer med å avkaffe avstan- essant og skjønt, og som virket som en viktig spore til nye tanker. Til tross for sin alder er verden ung. Og la oss stole på at vi er i vå-